

Jeg vil godt lige minde om, at den lov, vi har til behandling nu, har én hovedpointe, nemlig at tage stilling til, hvordan man regulerer vilkårene for de bosniske krigsflygtninge, som får afslag på asyl, og hvor vi såmænd i al sin enkelhed sætter en overgrænse for, hvor lang tid de endnu kan blive på en midlertidig opholdstilladelse, hvis krigen ikke slutter i Bosnien inden for de kommende 2 år - eller for at være helt præcis 2 år efter, at asylsagerne er blevet behandlet.

Jeg tror, at vi kunne have sparet befolkningen for megen forvirring omkring alt dette her, hvis man i stedet for blot havde sagt: Vi har skiftet mening; det er noget andet, vi ønsker nu.

Jeg synes også, at man må stille sig selv spørgsmålet: Hvad skulle vi egentlig med hele det dramatiske nummer med at samle underskrifter for at få tredjebehandlingen udskudt? Der kunne Venstre og De Konservative jo simpelt hen blot have brugt den paragraf i forretningsordenen, der siger, at der skal tre fjerdedeles flertal for at give en dispensation fra tidsbestemmelserne. Det vil sige, at beslutningen om, hvorvidt det skulle have været tredjebehandlet før jul, sad Venstre og De Konservative med i forvejen. Det har på intet tidspunkt været nødvendigt at samle underskrifter, men ikke desto mindre satte man hele dette drama i gang.

Jeg tror, at mange spørger sig selv: Hvorfor skulle vi dog have al denne kunstige dramatik? For det, det drejer sig om, er, at beslutningen som sagt blev truffet for 2 år siden. Det, der er tale om nu, er, at vi regulerer de praktiske forhold omkring det.

Så har fru Birthe Rønn Hornbech også været inde på en lang række påstande - i øvrigt, vil jeg godt lidt stiltfærdigt sige, af forholdsvis selvmodsigende karakter - i forhold til, at kommunerne overhovedet ingen indflydelse ville få på dette her, og at der under alle omstændigheder var store skred, og jeg ved ikke, hvad det var, der var tale om.

Kommunerne er med. Der er lavet en række udvalg i medfør af loven. Nogle af dem har allerede startet deres arbejde. Et af dem er et integrationsudvalg, og dér sidder Kommunernes Landsforening med. Dette udvalg har en generel opgave, nemlig i højere grad at sikre en ordentlig integration af udlændinge her i landet, men den første opgave, man har taget fat på, er det, der har med bosnierne at gøre.

Der er også et bosætningsudvalg, og dér sidder Kommunernes Landsforening naturligvis

også med. Så er der et økonomisk udvalg, der ser på de økonomiske konsekvenser af lovgivningen, og dér sidder Kommunernes Landsforening også med.

Så det er mere end blot det at sende en ting til høring. Kommunerne er rent faktisk direkte involveret i udførelsen af de konkrete bestemmelser, der får det her til at virke i praksis. Det er jeg meget tryk ved.

Jeg mener i øvrigt også, at hvad angår den måde at nærme sig problemerne på, som vi har oplevet her i den seneste tid, gående på, at det bliver en katastrofe, det kan ikke lade sig gøre, det er umuligt at finde boliger, og det er umuligt at finde undervisningspladser og jobtræning og alt dette her, vil jeg kun sige, at jeg tror, man skulle afholde sig fra forsøg på det, der vel er hensigten, nemlig selvopfyldende profetier.

Vi kan se, at der er en lang række forskellige muligheder i forbindelse med bosætningen. Nogle af dem er allerede så småt begyndt at gå i gang. Det er det, der har at gøre med bosætningen, som nu bliver forberedt i et samarbejde mellem Røde Kors og statsamterne.

Dér sagde fru Birthe Rønn Hornbech noget, som jeg godt vil anholde, nemlig at der skulle være forskel på de oplysninger, der gives fra Folketingets talerstor og i fjernsynet eller andre steder. Nej, det er der ikke. Det, der har været sagt fra Indenrigsministeriet, altså fra min side om det spørgsmål, har hele tiden været, at vi har fået indberetninger fra statsamterne, der går på, at man regner med i løbet af det første halvår af 1995 at have skaffet plads til 4.000-5.000 mennesker.

Det er egentlig et meget godt eksempel at blive klog af; for det gør man så i den offentlige debat til, at regeringen har påstået, at vi havde skaffet 4.000-5.000 boliger. For det første har vi aldrig påstået, at vi har skaffet dem, men at det er skøn, som man givet ude fra statsamterne. Og for det andet er der ret stor forskel på at tale om pladser, dvs. mennesker, der skal bo i boligerne, og boligernes antal, eftersom der bor en 8-10 mennesker i hver bolig. Jeg synes, det er et ganske interessant eksempel på den kunstige dramatik, man forsøger at skabe omkring det.

Endnu et eksempel, som flere andre også har været inde på her i debatten: Hr. Uffe Ellemann-Jensen forbløffede befolkningen, og mange blev uden tvivl også dybt forskrækkede, da han sagde, at familiesammenføring til de bosniske krigsflygtninge ville få katastrofale følger. Det ville være så katastrofalt, at de 17.000 ville blive